

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně: [redacted], státní příslušnice [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2018, č. j. MV-144031-5/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zamítnuto

její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 11. 2017, č. j. OAM-657-30/ZR-2016. Orgánem prvního stupně bylo rozhodnuto podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „ZPC“) o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 ZPC byl žalobkyni udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí. Důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo předložení osvědčení o složení jazykové zkoušky z českého jazyka, které neodpovídalo skutečnosti.

2. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítala, že pokud jí bylo školou vydáno osvědčení o složení jazykové zkoušky z českého jazyka na úrovni A1, byla v dobré víře, že zkoušku skutečně úspěšně složila. Nebyla si přitom vědoma, že se zkouška skládá z písemné a ústní části, které je obě třeba úspěšně složit.
3. Ve druhém žalobním bodě namítala chybějící podvodný prvek, který byl spatřován ve skutečnosti, že v řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu předložila výše uvedené osvědčení v dobré víře, že obsahuje pravdivé údaje. Žalobkyně tvrdí, že čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady č. 2003/109/ES (dále jen „Směrnice“) požaduje prokázání podvodného jednání, přičemž vnitrostátní úprava nesmí být pro cizince méně výhodná. Žalobkyně dále tvrdila, že Směrnice může mít přímý účinek, vzhledem k její dostatečné určitosti a nemožnosti použít vnitrostátní úpravu pro rozpor s jejím zněním.
4. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítala neprovedení dokazování za účelem prokázání nepravdivosti obsahu osvědčení. Konkrétně žalovaný neprovedl důkaz, kterým by zjistil, zda žalobkyně má znalosti českého jazyka na úrovni A1, či nikoli. Tedy žalovaný neprokázal, že osvědčení obsahovalo nepravdivé údaje o úrovni znalostí žalobkyně.
5. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítala, že osvědčení vydané školou je veřejnou listinou, již svědčí presumpce správnosti. Žalovaná tvrdila, že není zjevné, proč se žalovaný při hodnocení důkazů přiklonil k tvrzení obsaženému ve sdělení ředitele školy. Dále žalobkyně namítala, že osvědčení vydané školou nebylo zrušeno usnesením podle § 156 odst. 2 správního řádu, čímž došlo k pochybení jazykové školy. Žalovaný měl šetřit práva žalobkyně nabytá v dobré víře.
6. V pátém žalobním bodě žalobkyně namítala skutečnost, že předložení osvědčení není údaj podstatný pro posouzení žádosti ve smyslu § 77 odst. 1 písm. b) ZPC, když dle čl. 5 odst. 2 Směrnice mohou státy požadovat pouze dodržování integračních opatření, kterými není osvědčení o úrovni znalosti českého jazyka.
7. V šestém žalobním bodě žalobkyně namítala porušení legitimního očekávání v řízení před správními orgány, kdy bylo nejdříve rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaným zrušeno, avšak při opětovném zrušení povolení k trvalému pobytu žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil s poukazem na změnu rozhodovací praxe.

II. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Předně tvrdil, že zvolený postup byl v souladu s judikaturou, např. rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018, č. j. 11 A 233/2017-29. Žalovaný se domníval, že tvrzení žalobkyně o neznalosti průběhu jazykové zkoušky bylo účelové, neboť v § 1 vyhlášky č. 348/2008 Sb., o výuce a zkouškách znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „Vyhláška“), jsou stanoveny okruhy jazykových dovedností, které jsou nezbytné k prokázání požadované úrovně jazykových znalostí. Pokud se žalobkyně neseznámila

s Vyhláškou, pak nemohla být v dobré víře, neboť neznalost zákona neomlouvá. Žalobkyně předložené osvědčení nadto obsahovalo formulaci „*vydáno v souladu s vyhláškou č. 348/2008 Sb.*“ a „*složil zkoušku 4. 3. 2015*“ což neodpovídalo skutečnosti.

9. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobkyně zjevně porozuměla velké části organizačních záležitostí, vztažených ke konání zkoušky, které jsou obsaženy ve Vyhlášce, např. jaké školy jsou akreditovány k provádění jazykových zkoušek a další. Nadto byla žalobkyně schopna zjistit termín konání, způsob zaplacení poplatku, předložení potřebných dokladů a pokyny udělované v průběhu konání písemné části zkoušky. Z toho žalovaný dovozoval, že žalobkyně měla a mohla vědět, že se jazyková zkouška skládá z písemné a ústní části, přičemž musí být splněny obě.
10. Podle žalovaného k prokázání podvodného jednání postačovalo skutkové zjištění, že k žádosti o povolení trvalého pobytu na území České republiky bylo předloženo osvědčení, které však svým obsahem neodpovídalo skutečnosti. K tomu žalovaný citoval § 103 písm. c) a f) ZPC, které uvádí povinnosti cizince „*uvádět v řízení podle tohoto zákona pravdivě a úplně všechny požadované údaje v rozsahu stanoveném tímto zákonem*“ a „*chránit doklady vydané podle tohoto zákona před ztrátou, odcizením, poškozením nebo zneužitím a dbát, aby obsahovaly pravdivé údaje*“.
11. Žalovaný vzal v potaz doloženou dokumentaci o průběhu jazykové zkoušky, která dostatečně přesvědčivě vypovídala o nevykonání jazykové zkoušky. V této otázce se žalovaný odkázal na judikaturu, přičemž tvrdil, že provedení listinného důkazu bylo dostatečné, jelikož bylo možné vyvodit jednoznačný závěr o stavu věci, čímž byla vyvrácena důkazní síla veřejné listiny.
12. Na závěr žalovaný uvedl, že forma integračních opatření je ponechána na volbě jednotlivých států. V případě České republiky byla zvolena mimo jiné i podmínka splnění jazykové zkoušky prokazující znalost českého jazyka alespoň na úrovni A1.

III. Replika žalobkyně

13. Žalobkyně v replice uvedla, že její dobrá víra se vztahovala ke složení zkoušky a získání osvědčení. Tvrdila, že se znalostmi českého jazyka na úrovni A1, potřebnými pro složení jazykové zkoušky a získání osvědčení, nebyla schopna porozumět skutečnosti, že existují procentuální hranice potřebné pro úspěšné složení jazykové zkoušky, ani tomu, že se zkouška skládá z písemné a ústní části, přičemž je potřeba splnit procentuální hranici u obou těchto částí.
14. Žalobkyně uvedla, že u prvního neúspěšného pokusu probíhala jazyková zkouška shodným způsobem, přičemž jediným rozdílem při druhém pokusu bylo udělení osvědčení. Byla tedy v dobré víře, že zkoušku úspěšně složila. Nebyla si vědoma toho, že zkoušku ve skutečnosti nesložila, a tedy nemohla nikoho vědomě a úmyslně uvést v omyl předložením předmětného osvědčení. Žalobkyně odkázala na judikaturu, kde absence dobré víry byla způsobena jednáním daných osob, avšak žalobkyně sama nečinila nic, čím by svou dobrou víru popřela. Žalobkyně tvrdila, že není schopna posoudit úroveň svých znalostí českého jazyka. Tedy v situaci, kdy jí bylo akreditovanou jazykovou školou předáno osvědčení, které se později vyjevilo jako nepravdivé, byla žalobkyně v dobré víře.
15. Nakonec žalobkyně podotkla, že v žalovaném poukázaném rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018, č. j. 11 A 233/2017-29, škola osvědčení nevydala, kdežto v tomto případě škola osvědčení vydala.

IV. Posouzení žaloby soudem

16. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)].
17. Soud rozhodl bez jednání, jelikož žalobkyně svůj souhlas s tímto postupem výslovně uvedla a žalovaný se k výzvě podle § 51 odst. 1 s.ř.s. v zákonné lhůtě nevyjádřil. Soud tedy souhlas žalovaného s rozhodnutím bez jednání presumoval.
18. Žaloba není důvodná.
19. Podle § 77 odst. 1 písm. b) ZPC *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.*
20. Ze správního spisu vyplývá, že Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“), zahájilo řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) ZPC, a to oznámením ze dne 22. 3. 2016, č. j. OAM-657-1/ZR-2016. Dne 21. 4. 2016 se žalobkyně seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že se k nim do 30 dnů vyjádří. Ve vyjádření žalobkyně namítala účast na jazykové zkoušce dne 4. 3. 2015, přičemž jí bylo paní učitelkou předáno osvědčení. Správní orgán prvního stupně vydal dne 18. 5. 2016 rozhodnutí, č. j. OAM-657-11/ZR-2016, (dále jen „první prvoinstanční rozhodnutí“) kterým bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 77 odst. 1 písm. b) ZPC a byla stanovena lhůta 30 dnů k vycestování podle § 77 odst. 3 ZPC. V odůvodnění bylo uvedeno, že řízení bylo zahájeno na základě podnětu Střední průmyslové školy strojírenské a Jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky Kolín (dále jen „jazyková škola“), ze kterého vyplývá, že žalobkyně konala jazykovou zkoušku dne 4. 3. 2015, avšak neúspěšně.
21. Dne 20. 5. 2016 bylo proti tomuto rozhodnutí podáno blanketní odvolání. Odvolání bylo doplněno podáním ze dne 3. 6. 2016. Dne 9. 9. 2016 vydal žalovaný rozhodnutí, č. j. MV-106195-4/SO-2016, (dále jen „první rozhodnutí žalovaného“) kterým zrušil první prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení správnímu orgánu prvního stupně. Dle názoru žalovaného se správní orgán prvního stupně dostatečně nevypořádal s rozporem mezi existencí osvědčení vydaného ředitelem jazykové školy a vyjádřením ředitele, kde uvádí neúspěšnou účast žalobkyně na jazykové zkoušce. Důvody pro postup podle § 77 odst. 1 písm. b) ZPC nebyly naplněny.
22. V návaznosti na zrušení rozhodnutí správní orgán prvního stupně dne 7. 10. 2016 vyžádal od jazykové školy zaslání potvrzení o zkoušce z českého jazyka konané 4. 3. 2015, protokol o zkoušce a evidenční list uchazeče. Vyžádané dokumenty byly správnímu orgánu doručeny, přičemž z nich vyplynulo, že žalobkyně se zúčastnila jazykové zkoušky, avšak v písemné části nesplnila bodovou hranici dvou ze tří sekcí a nebyla připuštěna k ústní části. Na základě těchto dokumentů vydal správní orgán prvního stupně dne 5. 4. 2017 nové rozhodnutí, č. j. OAM-657-22/ZR-2016, (dále jen „druhé prvoinstanční rozhodnutí“) kterým bylo opětovně zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) ZPC a současně byla stanovena lhůta 30 dnů k vycestování podle § 77 odst. 3 ZPC.

23. Proti druhému prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v jehož odůvodnění se odkazovala na argumentaci prvního odvolání. Dne 25. 5. 2017 žalovaný svým rozhodnutím č. j. MV-53416-6/SO-2016 (dále jen „druhé rozhodnutí žalovaného“) zrušil druhé prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil zpět k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že se správní orgán prvního stupně stále dostatečně nevypořádal s existencí osvědčení, které by však, dle vyjádření ředitele školy a dokladů týkajících se průběhu zkoušky, nemělo být vydáno. Žalovaný také poukázal na to, že osvědčení lze zrušit pouze postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu, a to jazykovou školou, která jej vydala.
24. Dne 28. 11. 2017 vydal správní orgán prvního stupně třetí rozhodnutí ve věci, č. j. OAM-657-30/ZR-2016, (dále jen „třetí prvoinstanční rozhodnutí“) v jehož výrocích setrval na zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) ZPC a stanovil lhůtu 30 dnů k vycestování podle § 77 odst. 3 ZPC. V odůvodnění třetího prvoinstančního rozhodnutí správní orgán uvedl, že opakované zrušení XI. senátem žalovaného se vymyká ustálené rozhodovací praxi žalovaného, jelikož správní orgán prvního stupně doplnil správní spis a dle doložených dokumentů prokázal, že žalobkyně jazykovou zkoušku nesložila.
25. Proti třetímu prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, kde namítala nerespektování právního názoru žalovaného, jakožto nadřízeného správního orgánu. Žalovaný XV. senátem vydal napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a třetí prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo výslovně uvedeno, že žalovaný rozhodl v souladu s ustálenou rozhodovací praxí žalovaného. Žalovaný dodal, že správní orgán prvního stupně náležitě doplnil dokazování a řádně prokázal, že žalobkyně jazykovou zkoušku nesložila, navzdory existenci osvědčení potvrzujícího opak.
26. Soud při posouzení prvního žalobního bodu vycházel z evidenčního listu uchazeče bodu 11, ze kterého vyplývá, že se žalobkyně dne 4. 3. 2015 dostavila k jazykové zkoušce a její totožnost byla zkontrolována. Zároveň z bodu 11 evidenčního listu uchazeče plyne, že žalobkyně u zkoušky neuspěla. Z odpovědních listů jazykové zkoušky je zjevné, že žalobkyně získala v písemné části 17 bodů z 20 (85 %) v sekci psaní, 7 bodů z 20 (35 %) v sekci čtení s porozuměním a 7 bodů z 20 (35 %) v sekci poslech s porozuměním. Potvrzení o zkoušce obsahuje vyplněné výsledky jednotlivých sekcí písemné části a podpisy hodnotitelů. Ve vyjádření ředitel školy uvedl, že minimum pro splnění jednotlivých sekcí písemné části bylo 12 bodů, což je shodně uvedeno v evidenčním listu. V hodnocení ústní části jazykové zkoušky je uvedeno číslo otázky „0“ a počet bodů celkem „0“. Potvrzení o zkoušce bylo podepsáno předsedkyní komise. Z výše uvedeného bylo zjevné, že žalobkyně nesložila písemnou část jazykové zkoušky a k ústní části nebyla připuštěna.
27. Oproti výše uvedeným skutečnostem byla ve správním spisu založena kopie osvědčení o znalosti českého jazyka vydaného na jméno žalobkyně s datem vykonání zkoušky 4. 3. 2015. Osvědčení bylo opatřeno podpisem ředitele jazykové školy.
28. K námitce dobré víry žalobkyně ohledně úspěšného složení jazykové zkoušky soud poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2020, č. j. 4 Azs 189/2018-31, a ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018-48, ve kterých byla řešena obdobná situace. Pokud žalobkyně úspěšně nesložila písemnou část jazykové zkoušky a na základě toho nebyla připuštěna k ústní části, nemohla být v dobré víře, že jazykovou zkoušku

úspěšně vykonala. Sama žalobkyně nerozporovala skutečnost, že se ústní části jazykové zkoušky nezúčastnila. Dle názoru soudu není pravděpodobné, že by se žalobkyně dostavila k jazykové zkoušce, věděla o termínu jejího konání, nutnosti předložení dokladů totožnosti a zároveň nevěděla, že se samotná zkouška skládá z písemné a ústní části, popřípadě, že existuje minimální počet bodů nutný ke splnění jednotlivých sekcí písemné části. Soud shledal první žalobní bod nedůvodným.

29. Ve vztahu k druhému žalobnímu bodu soud poukazuje na již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2020, č. j. 4 Azs 189/2018-31, ve kterém Nejvyšší správní soud dovodil, že „[z]rušit platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, je možno pouze tehdy, pokud je přítomen také aspekt podvodného jednání, jak plyne z výkladu konformního s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Zde obsažený požadavek, aby právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta bylo získáno „podvodným jednáním“, nutně neznamená, že při jeho získání byl spáchán trestný čin „podvodu“ splňující všechny znaky skutkové podstaty obsažené v § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Takovým podvodným jednáním je i předložení osvědčení o znalosti českého jazyka (§ 12 nařízení vlády č. 31/2016 Sb.) pro účely získání povolení k trvalému pobytu, které prokazuje úspěšné složení zkoušky, přestože zkouška byla složena neúspěšně a cizinec si musel být vědom, že při zkoušce neuspěl“. Zdejší soud neshledal žádný důvod k odchýlení se v této věci od citovaného názoru, jelikož žalobkyni nesvědčila dobrá víra.
30. Námitka přímého účinku Směrnice je bezpředmětná, neboť spočívala pouze v rozdílném výkladu pojmu „získáno podvodem“. Tento výraz konformně se zněním Směrnice vyložil Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018-48 tak, že „ze samotného textu směrnice 2003/109/ES, a tedy ani z § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vykládaného konformně s ní, sice na první pohled neplyne, zda je nutné, aby se podvodného jednání dopustil přímo sám cizinec, o jehož povolení k trvalému pobytu jde, nebo zda za určitých podmínek stačí, že se tohoto podvodného jednání dopustil někdo jiný, tuto spornou právní otázku však v reakci na předběžnou otázku nizozemské Státní rady vyřešil Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, C-557/17, Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie proti Y. Z., Z. Z., Y. Y. Plyne z něj, že není nutné, aby se podvodného jednání dopustil samotný cizinec. Podstatné je, že k podvodnému jednání dojde a že jej cizinec využije“. Druhý žalobní bod je tedy rovněž nedůvodný.
31. Námitka, že žalovaný neprokázal, že osvědčení obsahovalo nepravdivé údaje, neboť sám neprovedl dokazování nedostatečné úrovně znalostí českého jazyka, je nedůvodná. Soud upozorňuje, že hlavním důvodem nepravdivosti osvědčení není samotná úroveň znalostí žalobkyně, ale skutečnost, že dle doložených dokumentů nebyla jazyková zkouška úspěšně vykonána, ačkoli osvědčení obsahovalo tvrzení, že dne 4. 3. 2015 žalobkyně vykonala zkoušku znalosti z českého jazyka na úrovni A1.
32. Nadto soud uvádí, že podle § 3 Vyhlášky jsou „[z]koušky znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky (...) oprávněny provádět jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky (dále jen „jazyková škola“) a fakulty, vysokoškolské ústavy, popřípadě jednotlivá pracoviště vysokých škol uvedená v příloze č. 1 k této vyhlášce.“. Podle přílohy č. 1 Vyhlášky byla jazyková škola oprávněna provádět jazykové zkoušky pro účely řízení o povolení trvalého pobytu. Takové oprávnění naopak neměl správní orgán prvního stupně ani žalovaný. Vzhledem k prokázanému nesouladu osvědčení se

skutečností nelze vyčítat, že správní orgány nedokazovaly v řízení úroveň znalostí žalobkyně, jelikož takové dokazování by bylo nadbytečné, resp. správní orgány k němu vůbec nemají kompetenci.

33. Osvědčení je veřejnou listinou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2007, č. j. 3 As 33/2006-84, 1654/2008 Sb. NSS) ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu, dle kterého veřejné listiny „*potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno*“. Soud vzhledem k doloženým dokladům, dokumentujícím průběh jazykové zkoušky žalobkyně, dospěl k názoru, že byla dostatečným způsobem prokázána nepravdivost osvědčených skutečností. Zejména se jedná o „osvědčenou“ skutečnost, že žalobkyně „*zkoušku znalosti českého jazyka vykonala dne 4. 3. 2015*“, ačkoli bylo prokázáno, že žalobkyně dne 4. 3. 2015 jazykovou zkoušku úspěšně nevykonala.
34. Skutečnost, že jazyková škola osvědčení nezrušila usnesením podle § 156 odst. 2 správního řádu, nemá žádný vliv na možnost žalovaného posoudit pravdivost skutečností obsažených v osvědčení, a tyto skutečnosti důkazem opaku vyvrátit. Pokud přitom žalovaný dospěl k závěru, že údaje uvedené v osvědčení neodpovídají skutečnosti, bylo následně podstatné, zda žalobkyně mohla být při předkládání osvědčení ke své žádosti o povolení trvalého pobytu na území České republiky v dobré víře. Žalobkyně ovšem v dobré víře nebyla, jak bylo uvedeno výše.
35. Lze dodat, že v situaci, kdy jazyková škola vůbec nevydala osvědčení o znalosti českého jazyka, není možné toto osvědčení zrušit usnesením dle § 156 odst. 2 správního řádu, dle něhož osvědčení, které je v rozporu s právními předpisy, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, což se v daném případě nestalo. Soud tak dospěl k názoru, že čtvrtý žalobní bod není důvodný.
36. Podle § 70 odst. 2 písm. h) ZPC je cizinec povinen k žádosti o povolení trvalého pobytu doložit „*doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka vydaný osobou uskutečňující zkoušku znalosti českého jazyka v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem vydaným podle § 182a odst. 1 písm. a) (dále jen „zkouška z jazyka“), není-li dále stanoveno jinak*“. Výjimky jsou stanoveny v § 70 odst. 5 ZPC, avšak žalobkyně netvrdila ani nedoložila konkrétní skutečnosti, pro které by měla spadat do některé z kategorií výjimek. Z uvedeného vyplývá, že v tomto konkrétním případě bylo doložení osvědčení o složení povinností žalobkyně nezbytnou podmínkou k tomu, aby mohlo být její žádosti vyhověno. Zároveň se soud přiklonil k názoru žalovaného, že právě prokázání znalostí českého jazyka alespoň na úrovni A1 je jedním z dovolených integračních opatření státu. Soud tudíž shledal pátý žalobní bod nedůvodným.
37. Druhé prvoinstanční rozhodnutí bylo (dle odůvodnění třetího prvoinstančního rozhodnutí) zrušeno druhým rozhodnutím žalovaného (jeho XI. senátu) v rozporu s většinovou rozhodovací praxí. Tuto skutečnost potvrdil v odůvodnění napadeného rozhodnutí i XV. senát žalovaného. V takovém případě je nepochybné, že právě vzhledem k zachování legitimního očekávání účastníka řízení bylo nezbytné, aby žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil svůj předchozí názor, odvolání zamítl a třetí rozhodnutí prvního stupně potvrdil. Soud proto shledal šestý žalobní bod nedůvodným.

V. Závěr

38. Na základě výše uvedených závěrů soud žalobu zamítl pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměla ve věci ani částečný úspěch. Žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. dubna 2021

Milan Tauber, v.r.
předseda senátu